

Charles Stross

Turista

(*Tourist*)

Pérák Jack prchá jako o závod, od podpatků se mu modře kouří. Natažená pravá ruka, která mu pomáhá udržovat rovnováhu, svírá paměť jeho oběti. Okradený nechápavě sedí na tvrdé dlažbě chodníku a nedoklapává mu, co se s ním stalo. Možná se dívá za prchajícím mladíkem, davy turistů mu ale brání ve výhledu a on tak jako tak nemá ani nejmenší naději, že by lupiče dostihl. U Bezpečnosti se tomu říká amnézie po přepadení, pro Péráka Jacka je to ale jen další lup, díky kterému si bude moci koupit šťávu do svých motorových holínek získaných z přebytků ruské armády.

Oběť přepadení sedí na dlažbě a svírá si třesící hlavu. *Co se stalo?* přemítá. Vesmír se proměnil v pestré barevné vířící karneval rychle se pohybujících tvarů provázený ohlušivým rámem. Jeho brýle stále dokola restartují systém - propadají panice každých osm set milisekund, kdykoli jim dojde, že jsou osamocené v jeho osobní datové síti, že se nemohou opřít o spolehlivě uklidňující podporu paměťového modulu, který jim radí, kam posílat přicházející senzorická data. Dva z jeho mobilů přitrouble pobublávají, jak se dohadují, komu teď patří kapacita jeho síťové přípojky.

Zvědavě se nad ním sklání jakási vysoká blondýna nesoucí elektrickou řetězovou pilu ukrytou v růžovém bublinkovém obalu: „Jste v pořádku?“ ptá se ho.

„Já...“ potřese hlavou. Bolí ho to. „Kdo jsem?“ Vyburcuje svůj zdravotní monitor, když mu prudce poklesne tlak. Srdce mu tepe čím dál rychleji, spousta dalších údajů naznačuje, že se rychle dostává do šoku.

„Podle mě potřebujete sanitku,“ sděluje mu neznámá. Zašeptá si do klopý: „Telefone, zavolej sanitku.“ Sotva znatelně na oběť přepadení pokývne prstem a potom zmizí, pilu zastrčenou pod paží, jako by ji rozladila myšlenka, že se o něj vůbec zajímala. Typické chování přistěhovalce z jihu do těchto Athén severu. Muž opět potřese hla-

vou, oči nechává zavřené, když kolem něj v dokonalých kličkách prosvíští hejno děvčat na motorových kolečkových bruslích. Za mostem směrem od severu se začne ozývat kvílení sirény.

Kdo jsem? přemítá muž na chodníku. „Jsem Manfred,“ řekne s výrazem naprostého údivu. Vzhledne k bronzové soše muže na koni, tyčící se na tomto rušném nároží nad zástupy. Kdosi nalepil holografický štítek *Ahoj, Cthulhu!* na desku s jezdcovým jménem. Růžová roztřepená tykadla mu líně pokyvují v rytmu hrajícího syntezátoru *kwai*. „Jsem Manfred - Manfred. Má paměť. Co stalo s mou pamětí?“ Z otevřeného horního patra vyhlídkového autobusu projíždějícího kolem si na něj ukazují postarší malajští turisté. Náhle v něm vzplane pocit děsivé naléhavosti. *Někam jsem šel*, připomíná si. *Co jsem ale dělal?* Bylo to hrozně důležité, rozpomíná se, nemůže si ale vybavit, o co přesně šlo. Chystal se navštívit někoho kvůli - má to na jazyku -

Vítejte v předvečer třetího desetiletí - doby chaosu.

Většina myšlenkové kapacity na planetě se nyní nerodí, protože je vyráběna; na každou lidskou bytost připadá deset mikroprocesorů a tento počet se každých čtrnáct měsíců zdvojnásobuje. Nárůst populace v rozvojových zemích se zastavil, počet narozených dětí klesl pod počet úmrtí. V technologicky vyspělých zemích hledají ti dalekozrací z politiků nové způsoby, jak přiznat občanská práva rodící se generaci umělé inteligence.

Výzkum vesmíru stále skomírá na úrovni dosažené v druhé recesi století. Malajská vláda vyhlásila plán na vyslání imáma na Mars v horizontu deseti let, nikdo jiný však ani neprojevuje zájem, aby to zkusil také.

Společenství vesmírných osadníků se stále snaží vzbudit zájem firmy Disney, aby odkoupila mediální práva na jejich nejnovější plán kolonie L5. Nevědí ovšem, že už tam existuje jiná kolonie, která není lidská - první generace nahraných, kalifornští humři, ve vratké symbióze se zastaralými expertními systémy, si lebedí v rámci těžebního projektu na asteroidu provozovaném Franklinovou pospolitostí. (Humři potřebovali útočiště, někde mimo planetu hemžící se primáty šokovanými z budoucnosti. Za to, že Franklin vyslal pomocí trasova-

cí sítě vzdáleného vesmíru kopii jejich stavových vektorů, souhlasili, že budou spravovat von Neumannovu továrnu na kometě.)

Před dvěma lety JPL, ESA a kolonie nahraných humrů na kometě Chruščov 7 zachytily zjevně umělý signál přicházející z oblasti mimo sluneční soustavu. Většina lidí o tom neví a z těch pár ostatních se o to zajímá jen hrstka. Co také čekat, když NASA ani nedokáže vyslat člověka na Měsíc...

Obraz promarněného mládí:

Jackovi je sedmnáct let a jedenáct měsíců. Svého otce nikdy nepoznal. Nebyl plánovaný a jeho fotříkovi se podařilo zabít se při neštěstí na staveništi dříve, než mohla sociálka obestavět jeho plat pro účely výchovy potomka. Jeho matka ho vychovala v dvoupokojovém podnikovém bytě v Hawicku. Když byl malý, pracovala jako telefonistka, tenhle obor ale zašel na úbytě - teď už nejsou lidé na druhém konci telefonní linky potřební. V současnosti je zaměstnaná v jednom sběrném místě, kde má na starosti provozní agendu pro virtuální podvodníčky, kteří přicházejí a odcházejí jako turisté v období Festivalu. Dneska už ale klesá poptávka po lidech i v této oblasti.

Matka poslala Jacka do místní církevní školy, ze které byl pravidelně vylučován a odkud nakonec utekl nadobro, když mu bylo dvádnáct. Ve třinácti už vyfasoval podmínku za krádeže v obchodech. Ve čtrnácti si zlomil klíční kost při dopravní nehodě v kradeném autě, za což ho tamní přísný a úzkoprsý šerif poslal do církevního internátu Skotské svobodné církve, kde pomocí vyšších principů a nezákonné rákosky úspěšně zlikvidovali jeho vyhlídky na jakékoli vzdělání.

Teď je absolventem tvrdé školy uhýbání před veřejným kameryovým dohledem a má skvělou pověst při steganografickém vytváření alibi. Právě to totiž vyžadují jeho časté prohršky proti zákonu - jestliže se chystáte někoho okrást, dělejte to tam, kde je tolik kolemjdoucích, že z toho nemůžou vinit vás. Expertní systémy Bezpečnosti mu ale začínají šlapat na paty. Pokud bude pokračovat stejnou frekvencí, během následujících čtyř měsíců získají pozitivní statistickou korelaci, která jako nic přesvědčí i porotu složenou z jemu podobných, že je vinen. A pak dostane čtyři roky v kriminále v Saughtonu.

Jack ale nechápe smysl Gaussovy křivky ani význam chí-kvadrát testu, takže budoucnost se mu stále ještě zdá zářivá, když vytahuje objemné zrcadlovky, které strhl jakémusi turistovi civícimu na sochu na Severním mostě. A po chvíli, když mu začnou stereofonně cosi našeptávat a ukazovat mu obrazy turistových myšlenek, připadají mu zítřky ještě zářivější.

„Musíš udělat kšeft, musíš dodělat jeden kšeft,“ ševelí brýle. „Získat náskok, uvolnit potenciál.“ Periferní vidění mu zaplňují podivné grafy v ponurých barvách. Připomíná to halucinace zfetovaného obchodníka s teplou vodou.

„Co seš sakra zač?“ ptá se Jack, uchvácený zářivými světly a ikonami.

„Já jsem ty, ty jsi my, musíme dodělat jeden kšeft,“ drmolí brýle. „Dow Jones spadl o patnáct procent, důvěra ve federaci stoupla o tři, chystá se debata o příčinném vlivu útlumu společnosti na délku lemu sukní a stylu holení vousů a o narůstající odolnosti proti kombinovaným antibiotikům v negativních bacilech na gram: akceptovat?“

„Nechňápu,“ zamumlá Jack a oči mu zaplaví kaskáda obrazců, která si probíjí cestu jeho ušima jako superego nějakého nehmotného obra. A přesně to právě ukradl: brýle s brašničkou u pasu, které sebral tomu turistovi, jsou tak našlapané hardwarem, že by na nich mohl běžet celý internet, tedy, asi tak někdy na sklonku milénia. Kapacitu linky získávají z WaZOO, v rámci kterého zpracovávají distribuované procesy bambilion úloh strukturovaných vyhledávání za vteřinu. Celá smečka agentů pracujících ve vyšších vrstvách společně utváří velký kus společnosti vědomí, která je ve skutečnosti vědomím svého tvůrce. Vlastní je jistý agalmický podnikatel, posthumán-ní síťový genius loci, který na každém svém kroku katalyzuje jejich hodnotu. A v jeho stopách vyrůstají stromy peněz. Těmhle člověk nevěří ve hry s nulovým součtem, že každé vítězství znamená současně i prohru. A Jack mu ukradl vzpomínky. V obrubách brýlí jsou zabudované mikrokamery, v postranicích u uší zase mikrofony; všechno je ukládáno do holografické vyrovnávací paměti na opasku, než je to odesláno do vzdáleného datového skladu. Terabajt za čtyři měsíce, paměť je levná. Tahle konfigurace je ale něčím zvláštní - její majitel, Manfred, propojil jejich indexy se svými agenty.

Dá se tedy celkem bezpečně říct, že ty brýle *jsou* svým způsobem Manfred, bez ohledu na totožnost stroje z masa a jeho kostí a očních bulv za skly. A tak se popletený Manfred sbírá a s podivnou prázdnotou v hlavě - až na váhavý požadavek na informace o příslušenství pro ruské vojenské holínky - se opráší a zamíří na schůzku, kterou má na druhém konci města.

„Něco, není tam, něco je *špatně*,“ říká žena. Zvedá si zrcadlovky a mne si levé oko. Zjevně má starosti. S krátce střiženými vlasy a v černém pánském obleku s úzkými klopami vypadá jako nějaký tajný agent z konspiračního filmu ze 60. let.

Gianni přitakává a opírá se do židle, když si ji prohlíží, jak sedí z druhé strany jeho stolu. „Manfred přece mívá chvaty, při čem dělá co chce a nikomu nic neřekne předem,“ vysvětluje jí. „Máte snad důvod myslet se, že něco je špatně?“ I když to ani slovem nenaznačuje, je na něm vidět, že má starosti. Manfred je klíčovým členem týmu, kdyby o něj v tuhle chvíli přišli, byla by to víc než jen nepříjemnost. Kromě toho, jsou přátelé - alespoň podle posthumánního měřítka hodnot.

Jazykový překladáč v kanceláři je dobrý, přesto ale nestíhá v reálném čase morfing synchronizace rtů mezi francouzštinou a italštinou. Anette se musí snažit naslouchat jeho slovům, protože pohyby jeho úst jsou naprosto špatné, jako u špatně nadabovaného videa. Stůl se náhle přepíná z antracitové na palisandrovou, změní se ale jen půlka, a vzduch také proudí zcela špatně. „Jeho záznamník je velmi dobrý - jako Manfred, také nelže přesvědčivě.“

„Neprošel ale Turingovým testem. Zatím.“

„*Non*.“ Po tváři jí přelétne úsměv, který okamžitě vystřídají starostlivé vrásky. „Kde jen může být? Vy jste na něm závislí a já -“

Ministr prstem dloube do naleštěné palisandrové desky pracovního stolu; dýha se prohne a podivně změní svou strukturu. Z náhodně uspořádaných bodů vznikají stereoisogramy - zprávy určené jen pro jeho zrak. „Najdete ho ve Skotsku,“ oznamuje po chvíli. „To měl znamenat v Outlooku. Je těžké sledovat jeho soukromé kroky - to víte, osobní ochrana - pokud ale vy, jako jeho v podstatě nejbližší příbuzná, pojedete osobně...“

„Jedu.“

Žena v černém vstává a překvapuje vysavač rejdicí pod jejím pracovním stolem. „Au revoir!“

„Ciao.“

Když Anette odpojí svou kancelář, ministr za ní pohasne a protějšší stěna se tak vrátí do matně šedé vypnutého velkoplošného displeje. Nyní je odpojena od sdíleného skupinového prostoru, který vytvořili s Giannim a ostatními spolupracovníky. Gianni je v Římě, ona v Paříži, Markus v Düsseldorfu a Eva ve Vratislavi. Další, kteří vězí v digitálních buňkách rozházených po celém starém kontinentu, na sebe mohou ve svých kancelářích svobodně pokřikovat, pokud si při setkání nepotřebují podat ruce. Jejich důvěrnosti a obhroublé vtipy jsou tunelovány několika vrstvami anonymizované komunikace - Gianni si může dovolit nejlepší vybavení, což všem také vyhovuje. Chystá se proniknout z regionální politiky do evropských státních záležitostí. Jejich úkolem - jeho volebního týmu - je získat mu křeslo v Komisi Konfederace, jako zastupitele pro dohled nad výzvědnými službami, a posunout hranice posthumánních aktivit ven, do volného vesmíru a do hlubšího času. Díky čemuž je jejich neformální pracovní konverzace velmi zajímavá pro některé lidi - stěny mají uši, a ne všechny mozky k nim připojené jsou lidské.

Anette má větší obavy, než jaké dává najevo Giannimu. Manfred nemá ve zvyku být odpojen dlouho. Ještě divnější je, že jí jeho recepční odmítl cokoli sdělit, když její pokoj je nejvíce podobný čemu si na způsob domova, s jakým se setkal za posledních pár let. Něco tu ale nevoni. Vypařil se včera v noci se slovy, že někam cestuje na noc, a teď neodpovídá. *Mohla by v tom být jeho bývalá manželka?* přemítá. Ale ne, o téhle posedlé čubce už neslyšeli pár měsíců, až na sarkastické pohledy, které neomylně posílá každým rokem tak, aby dorazily na narozeniny dcery, kterou Manfred nikdy neviděl. *Mystická mafie? Dopisová bomba od Fronty za prosazení autorských práv?* Taky ne, jeho zdravotní monitor by zešlel řevem, kdyby se stalo něco podobného. Uspořádala všechno tak, aby byl v co největším bezpečí před zloději duševního vlastnictví, nabídla mu pomocnou ruku, kterou potřebuje. Cítí příjemné uspokojení pokaždé, když si uvědomí, jak dokonale se navzájem doplňují. Jak na tom byl špatně, než se

potkali podruhé, když se jejich pohledy střetly nad odpalovací rampou na mikrodružice v opuštěném supermarketu na londýnském předměstí. Ale právě proto má teď starosti. Hlídací pes nezaštěkal...

Anette si bere taxíka na letiště Charlese de Gaulla, použije svůj parlamentní průkaz, aby získala sedadlo v první třídě v nejbližším A320 na Turnhouse, letiště v Edinburghu. Když letoun stoupá nad La Manche, napadá ji: co když Franklinova pospolitost není tak neškodná, jak se jí zdá?

Úrazová ambulance je vybavena čekárnou se zelenými plastovými skořápkami sedadel, její stěny jsou pokryty pohlcovači hluku vytvořenými malými dětmi, které vypadají jako surrealistické skulptury z lega. Vládne tu naprostý klid, veškerá dostupná přenosová kapacita je vyhrazena pro lékařské přístroje - křičí tu děti, kolísavě houkají sirény příjíždějících sanitek a lidé kolem něj spolu klábosí, Manfred si ale připadá jako na dně hlubokého modrého bazénu naplněného tichem. Připadá si jako na tripu, až na to, že tahle droga mu nepřináší žádnou euforii. Stánkoví prodavači na chodbě nabízejí kebaby na rožni hned vedle zrezivělé a na řetěz uzamčené kukaně pro dobrovolníky. Kamery sledují modré spacáky chronických případů nalepené ke stěnám kolem sesterny. Manfred, který je teď sám ve vlastní hlavě, je vyděšen a zmaten.

„Nemůžu vás sem zapsat, dokud nepodepíšete tuhle smlouvu o zachování mlčenlivosti,“ vysvětluje Manfredovi přijímající ošetřovatel a strká mu pod nos starodávnou psací podložku. „Služby v SNN jsou stále zdarma, museli jsme ale přijmout opatření k zamezení nebezpečí skandálů. Podepište doložku o utajení tady a tady, jinak vás tady nikdo nepřijme.“

Manfred mžouravě zírá na ošetřovatelův nos, který je zarudlý a lehce napuchlý od počínající rýmy. Telefony se už zase hlásí o slovo a on si nemůže vzpomenout, proč zvoní; normálně se takhle nechovají, něco musí scházet, přemýšlení o tom mu ale činí potíže. „Proč jsem tady?“ ptá se potřetí.

„Podepište to.“ Vrazí mu do ruky propisku. Manfred zaostří na papír a trhne sebou do sedu, jak se v něm probudí hluboce zakořeněné reflexy.

„Tohle je krádež lidských práv! Tady stojí, že druhá strana má striktně zakázáno prozrazovat informace vztahující se k postupu přijímání pacientů a jejich rozmisťování na oddělení, stejně jako všech postupů zde zúčastněné ozdravné instituce, tedy vás, jakékoli třetí osobě - to jsou sdělovací prostředky - pod hrozbou odeprání zdravotních výhod ve shodě s druhým oddílem Zákona o reformě zdravotnických služeb. To podepsat nemůžu! Takže mi můžete zpětně odebrat levou ledvinu, když na netu zveřejním, jak dlouho jsem byl v nemocnici!“

„Tak to nepodepisujte.“ Ošetřovatel pokrčí rameny, podkasá si sáří a odchází pryč se slovy: „Příjemné čekání!“

Manfred vytahuje svůj záložní telefon a zírá na jeho megapixelový displej. „Něco tu *nehraje*.“ Klávesnice pípá, jak na ní těžkopádně vyťukává kódy voleb. Dostává se do X.25 PAD s mlhavou, zneklidňující myšlenkou, že získá nějakou radu, kam odsud může jít - většinou do dávno uvolněných útrob zdravotnického NHSNetu. Vzpomínky mu ale jen vracejí chybové zprávy a umírají kdesi mezi konečky prstů a okamžikem, kdy vám začíná všechno zapadat do sebe. Je to pěkně frustrující pocit. Jeho mozek teď připomíná starobylý automobilový motor se zanesenými svíčkami, který se neúspěšně pokouší stále dokola nastartovat.

Prodáváč kebabu vedle opěrky Manfredova sedadla přihazuje na gril další kostku; začne se z ní zvedat dým, aromatický, modrý a provoněný bylinkami - kanabinoidy navozujícími uklidnění a zvyšujícími chuť k jídlu. Manfred ho dvakrát nasaje do nosu, potom se nejistě postaví a s točící se hlavou se vydává hledat toaletu. Šeptá do svých náramkových hodinek: „*Haló, Guatemala? Dejte mi posologii. Klepněte na mou memovou strukturu, nevím totiž, co se mnou je. Kurník šopa Co jsem byl zač? Co se stalo? Proč je všechno zamřžené? Ztratil jsem své brýle...*“

Z leprotického oddělení vychází nějaký hlouček lidí, muži i ženy oblečení v anachronických šatech - muži v černých oblecích, ženy v dlouhých róbách. Všichni mají navléknuté zářivě modré jednorázové rukavice a na obličejích roušky. Vznáší se nad nimi bzukot a sršení kryptované komunikace a Manfred se instinktivně otáčí a připojuje se k nim. Úrazovou ambulanci opouštějí východem pro vozíčkáře,

dvě dámy doprovázené třemi džentlmeny a za nimi se potácí zmatený a rozrušený uprchlík z jedenadvacátého století. *Všichni jsou mladí*; všimne si Manfred mlhavě. *Kde je má kočka?* Aineko by mu to mohla pomoci rozmotat, kdyby ji to ovšem zajímalo.

„Přátelé, navrhuji, abychom se uchýlili do klubu,“ ozve se jeden z elegantů. „Ano! Prosím!“ pípne jeho malá blondatá společnice a tleská přitom. Potom si znechuceně sundá anachronické gumové rukavice, pod kterými se objevují připojené krajkové náramky vybavené snímači polohy. „Tento výlet je očividně nanicovatý. Pokud tu náš kontakt někde je, nenapadá mě, jak ho vyhledáme, aniž bychom porušili lékařské tajemství nebo utratili pohádkovou sumu.“

„Ti nebožáci,“ šeptá druhá z žen a obrací pohled k leprosáriu. „Jak ponižující smrt.“

„Jejich chyba. Kdyby se nepodíleli na zneužívání antibiotik, nebyli by posláni do izolace,“ zamentoruje si muž kolem dvacítky s kotletami a s chováním člověka, který se stal příliš brzy hlavou rodiny. Pro zdůraznění klepe vycházkovou holí do chodníku. Všichni počkají, dokud kolem neprojde hejno cyklistů a rikšů, pak přejdou silnici do parku Meadows. „Hrajte si s dávkováním léků a zničíte si imunitní systém.“

Manfred se zastavuje, aby prozkoumal travu. Zatočí se mu hlava, když začne přemítat o fraktální dimenzionalitě listů. Potom trhaně vyráží za nimi a málem se nechá přejet turistickým autobusem na setrvačník. *Klub*. Jeho nohy přejdou po chodníku a znovu došlápnou na tři miliardy let vegetativní evoluce. *Něco na těch lidech*. Pocítí divnou touhu, přitahuje ho k nim touha po informacích. Je to v podstatě to jediné, co z něj zbylo - nenasytná touha po vědění. Vysoká tmavovlasá žena si podkasá dlouhé sukně, aby si je nezamazala hlinou. Před očima se mu mihnou pestrobarevné spodničky poskládané do obrazců, připomínajících olej na vodě a starodávná bagančata. Nejsou viktoriánské, takže je to trochu jinak. *Přijel jsem sem na schůzku s* - má to jméno na jazyku. Téměř. Cítí, že to má nějakou souvislost s těmito lidmi.

Skupinka projde parkem jednou z alejí a dospěje k okrovému průčelí domu z 18. století s širokým schodištěm a naleštěným mosazným domovním zvonkem. Vcházejí a muž s kotletami se zastavuje na

prahu a otáčí se směrem k Manfredovi. „Šel jste za námi až sem,“ říká. „Chcete také vstoupit? Možná, že najdete to, co hledáte.“

Manfred ho následuje s roztrfesenými koleny, jak se zoufale bojí, co všechno vlastně zapomněl.

Anette sedí se zkříženýma nohama na podlaze hotelového pokoje a vyslýchá Manfredovu kočku.

„Kdy jsi ho viděla naposledy?“

Aineko od ní odvrátí hlavu a veškerou svou pozornost věnuje čištění levé nohy z vnitřní strany. Má srst jako živá a stejně hustou, příjemně zabarvenou, až na URL výrobce, zdobící jí boky. V tlamičce ale nemá žádné sliny, hrdlo neústí ani do žaludku, ani do plic. „Jdi pryč,“ říká jí. „Mám moc práce.“

„Kdy jsi naposledy viděla Manfreda?“ opakuje zatvrzele. „Na tohle já nemám čas. Bezpečnost to neví. V nemocnicích to taky nevědí. Je odpojen od sítě a neodpovídá. Tak co mi můžeš říct ty?“

„Neko model dvě alfa potřebuje odstávku na údržbu naprosto pravdělně,“ prohlašuje kočka nabubřele. „Tys to věděla, když jsi mi kupovala tohle tělo. Co jsi čekala, funkčnost po 99,999 % času od kusu masa?“ Jazyk drsně olizuje srst, potom se zarazí, jak mikrosondy umístěné na něm zespoda nahrazují chlupy, které jí vypadaly během dne.

Anette si povzdechne. Manfred už má tuhle robotickou kočku šest let a jeho bývalá žena Pamela si také hrávala s jejími neurálními propojeními. Tohle je její třetí tělo a s každou modernizací se stává čím dál věrohodněji vrtohlavější. Jednou přijde doba, kdy se bude dožadovat vlastního záchodu a kdy bude naschvál na koberec vyvrhovat obsah žaludku. „Změna programu,“ oznamuje. „Nahrál žurnál událostí do mého karteziánského divadla v čase minus osm hodin od současnosti.“

Kočka se oklepe a rozhlíží se. „Lidská mrcho!“ ucedí. Potom ztuhne na místě, když se vzduch zaplní zářivým a bezhlučným tsunami dat. Anette i Aineko v sobě mají přípojky pro extrémně propustné přenosové pásmo prostřednictvím širokospektrální optické sítě. Nestranný pozorovatel by viděl, jak kočičí oči s prstenem na ženině levé ruce spojuje modrobílý paprsek. Po několika vteřinách

Anette přikývne a začne ve vzduchu míhat prsty, jak prochází časovou sekvencí, kterou vidí jen ona. Aineko na ni žárlivě zasyčí a potom vstane a důstojně odejde, ocas hrdě vztyčený.

„Stále pozoruhodnější,“ přemítá Anette. Proplete si prsty, stiskne přitom skryté tlakové body na kloubku a na zápěstí, potom si promne oči. „Odsud odešel sám a vypadal celkem normálně,“ volá na kočku. „Neříkal, koho se chystá navštívit?“ Kočka sedí ve slunečním paprsku pronikajícím dovnitř vysokým skleněným oknem a ostentativně jí ukazuje záda „Merde. Jestli mu nepomůžeš -“

„Zkus Grass Market pod hradem,“ ucedí kočka rozmrzele. „Chtěl navštívit Franklinovu pospolitost. Měli by mu hodně pomoci...“

Mladý muž v obnošených čínských maskáčích a s nepředstavitelně drahými brýlemi na nose vyskáče po vlhkých kamenných schodech pod průčelím, které hlásá, že budova slouží jako ubytovna Armády spásy. Zabuší na dveře, jeho hlas téměř zaniká v rachotu páru MiGů vzatých na milost z dob studené války, které burácejí ostošest, jak ho nesou vzhůru. „Otevřete, hajzlové! Mám pro vás supr kšeft!“

Okénko umístěné ve dveřích ve výši očí se odsouvá do strany a vykoukne na něj dvojice zářivých černookých kamer. „Kdo jste a co chcete?“ zachrchlá reproduktor.

„Jsem Macx,“ odpovídá. „Říkaly vám to už mé systémy. Jdu vám nabídnout dohodu, kterou nemůžete odmítnout.“ To mu alespoň napovídají jeho brýle. Z jeho úst vychází spíš něco jako *semax, říkaly-vámto užmý systémy duvám nabídnoudohodu, kerouemůžete vodmít-nout*. Brýle ještě neměly dost času na to, aby zapracovaly na jeho způsobu vyjadřování. On je toho všeho tak plný, že neustále luská prsty a netrpělivě poskakuje na schodech.

„Ano, dobrá, počkejte chvílku.“ Člověk na druhé straně hlasitého telefonu má takový vybroušený vzdělanecký přízvuk, kterému se daří znít mnohem angličtěji, než kdyby mluvil král, a přitom zůstává plnohodnotným skotským dialektem. Dveře se otvírají a Macx se ocitne proti vysokému, lehce mrtvolně bledému muži v tvídovém obleku, který zažil lepší časy, a s kněžským límečkem vystřiženým z průhledného plošného spoje. Tvář má téměř celou skrytou za nahrávacími andělskými brýlemi. „Jak že jste říkal, že se jmenujete?“

„Sem Macx! Manfred Macx! Mám pro vás příležitost, kerý nebudete věřit! Vím, jak vyřešit finanční situaci vaší církve. Nadělám z vás všech tady pracháče!“ Brýle mu napovídají a Macx mluví.

Muž u vchodu lehce nakloní hlavu, brýlemi zkoumá Macxe od hlavy k patě. Macxovi od podrážek vylétají oblaka modrého dýmu, jak doslova naskakuje nadšením. „Jste si opravdu jist, že jste na správné adrese?“ ptá se ho dveřník ustaraně.

„Jo, to sem.“

Dveřník ustoupí ze dveří. „Dobrá tedy, pojd'te dál, posad'te se a všechno mi řekněte.“

Macx veskáče dovnitř s hlavou doširoka otevřenou smrští koláčových grafů a růstových křivek, dokumenty mu probleskují v bizarním vyšínutém prostoru jeho software na řízení podniku. „Mám pro vás kšeft, kerýmu nebudete věřit,“ začíná a prolétá kolem nástěnek, ke kterým jsou přišpendleny církevní oběžníky, aby tam zemřely jako nějakí exotičtí motýli, šlápne na srolované koberce a hromádku laptopů, které tu zbyly po nějaké chaotické výprodejní akci, a dále kolem liturgického radioteleskopu, který slouží jako bazének pro ptáčky na zahrádce paní Muirhouseové. „Ste tu už pět let, ale výsledky, co ste zveřejnili, nestojí ani za řeč - tak tak to stačí na placení renty. Máte ale akcie ve Skotský jaderný elektrický, že jo? Věčinu kapitálu vaše církev získává jako dědictví po lidech z vašeho sboru, když natáhnou brka a vypadnou na poslední štaci, že jo?“

„Ehm,“ farář si ho nedůvěřivě měří. „Nemohu se vyjadřovat k otázkám eschatologické investiční společnosti naší církve. Co vás vede k vašim závěrům?“

Nakonec se jakoby mimochodem ocitnou ve farářově kanceláři. Nad opěradlem jeho odřené kancelářské židle visí rozměrná zarámovaná reprodukce - hroutící se vesmír v soudném dni, galaktické hrozny proděravělé eschatologickými Dysonovými sférami propadajícími se do velkého kolapsu. Nad tím vším souhlasně strýcovsky září Svatý Tipler, nad hlavou svatozář tvořenou kruhem kvasarů. Nápisy hlásají nové evangelium: KOSMOLOGIE JE LEPŠÍ NEŽ DOHADY a ŽIJTE VĚČNĚ V MÉM KUŽELU SVĚTLA. „Mohu vám něco nabídnout? Šálek čaje? Nabíječku baterií?“ ptá se ho farář.

„Křišťálovou mřížku?“ ptá se Macx s nadějí v hlase. Protáhne obličej, když farář omluvně zavrtí hlavou. „No, to je fuk, jen sem si dělal srandu.“ Nakloní se k němu. „Vím všechno vo vašich spekulacích vo budoucnosti plutonia,“ šeptá. Prstem hrozivě ukáže na ukradené brýle. „Tydle neuměj jenom nahrávat, ty i *myslej*. A já vím, kam ty prachy zmizely.“

„Co máš?“ ptá se ho farář mrazivě, jak očividně ztratil dobrou náladu. „Přepíšu ti všechny vzpomínky na naši záležitost, ty hajzle. Ta část mého já, která se o soudném dni nebude spojovat s Boží myslí.“

„Nemusíš si hned kasat rukávy. Proč byste to všechno někde sušili, když tady teď musíte žít? Doklaplo vám, že se ve velkejch kšeftech vůbec nevyznáte?“

„Co *chceš*?“

„No,“ Macx se ukřivděně odkloní. „Mám pro vás -“ zarazí se. Obličejem se mu mihne výraz dokonalého zmatku. „Mám pro vás *humry*,“ oznámí nakonec. „Geneticky složený, nahraný humry, kerý říděj vaši továrnu na zpracování uranu. Chtěl sem vám pomoc, chtěl sem vám ukázat, jak můžete dostat svoje prachy zpátky, kam patří, abyste stihli termín vodevzdání daní radě. Víte co, sou odolný proti neutronům, ty humři. Ne, takhle to vlastně není. Chtěl sem vám vlastně prodat něco, co byste mohli používat -“ tvář se mu znechuceně zkrabatí - „*zadarmo*?“

Zhruba o třicet vteřin později, když se sbírá ze vstupního schodiště První Tiplerovy (astrofyzikovy) reformované církve, člověk, který by se měl stát Macxem, přemítá, že možná tyhle blbosti kolem velkých prachů nejsou zase tak úplně jednoduché, jak se mu prve zdálo. Někteří z agentů v jeho brýlích zase přemítají, jestli to spraví pár lekcí rétoriky, jiní jejich optimismus nesdílejí.

Zpět ke shrnutí historie. Následující desetiletí bude poznamenáno především lékařskou vědou.

Pár tisíc stárnoucích jedinců silných ročníků se stahuje do Teheránu na Čtvrtý Woodstock. Evropa se zoufale snaží dovážet východoevropské zdravotní sestry a domácí ošetřovatele; v Japonsku vymírají a chátrají celé vesnice, mátožná společenství jsou vysávána velkoměsty přitahujícími lidmi jako obytné černé díry.

Americkými komunitami zabarikádovanými za bezpečnými zdmi na středozápadě se šíří fámy o vakcíně proti stárnutí, tomu pomalému viru zakódovanému v genomu, kterého se evoluce nedokázala zbavit. Jako obvykle je největším viníkem Charles Darwin. (Méně okázalé, ale mnohem pravděpodobnější způsoby léčby stáří - rekonstrukce zakončení chromozomu a redukce bílkovin denaturovanou hexózou - jsou nabízeny na soukromých klinikách pro ty, kdo jsou ochotni zřít se svých penzí.) Všichni očekávají, že vývoj se brzy urychlí, s tím, jak bude končit platnost základních patentů v genomovém inženýrství. Nadace přístupných chromozomů již publikovala prohlášení, ve kterém vyzývá k vytvoření genomu bez autorských práv, ve kterém budou všechny nedokonalé sekvence nahrazeny lepšími.

Pokusy s digitalizací a provozem emulace na neurálních bioorganismech jsou dobře propracované a někteří radikální volnomyšlenkáři prohlašují, že technologie dozrává. Smrt - a s ní spojená drakonic-ká omezení vlastnických a volebních práv - se stane nejvýznamnějším případem ochrany občanských práv.

Většina veterinárních pojistek zahrnuje, za nepatrný příplatek, i naklonování psa nebo kočky v případě jejich nečekané smrti, která by jejich majitelům mohla způsobit žal. Klonování lidí, z důvodů, které už nejsou nikomu příliš jasné, je stále ve většině rozvinutých zemí zakázáno - ale jen velmi málo soudů vyžaduje povinné potraty jednovaječných dvojčat.

Některé komodity jsou nákladné - cena za surovou ropu překročila hranici šedesáti euro za barel a dále neodvratně stoupá. Jiné komodity jsou laciné - například počítače. Kutilové si tisknou nové bizarní konstrukce procesorů na domácích tryskových tiskárnách. Lidé středního věku si vytírají zadní části těla diagnostickým papírem, který dokáže určit, jak na tom jsou jejich lipoproteiny.

Posledními oběťmi postupujícího technického pokroku se staly: obchody s oblečením na hlavních třídách, splachovací záchod, těžký bojový tank a první generace kvantových počítačů. V tomto desetiletí přibýly laciné vylepšené imunitní soustavy, mozkové implantáty zapojené přímo do orgánu Chomského, které s vámi *mluví* za pomoci vašeho vnitřního hlasu, a neobyčejně rozšířená paranoia o limbickém spamu. Nanotechnologie se rozpadly na řadu oddělených disciplin a

skeptici předpovídají, že se v nedaleké budoucnosti ocitnou na vedlejší koleji. Filozofové přenechali qualie technikům a současným velkým problémem v umělých inteligencích je naučit software, aby projevoval rozpaky.

Fúzní energie má ovšem ještě padesát let čas.

Viktoriáni se před Manfredovým očima šokovanými kulturou přeměňují na technofily.

„Vypadal jste, že jste se ztratil,“ vysvětluje mu Monica. a zvědavě se nad něj naklání. „Co to máte s očima?“

„Nevidím moc dobře,“ snaží se jí Manfred vysvětlit. Všechno má rozmazané a hlasy, které mu obvykle bez ustání ševelí v hlavě, po sobě zanechaly jen burácivé ticho. „Víte, někdo mě *okradl*. Vzali mi -“ ruka se mu sevře naprázdno. Chybí mu i něco na opasku.

Do pokoje vstoupí Monica, vysoká žena, kterou poprvé viděl v nemocnici. V budově má na sobě přiléhavé měňavé oblečení, o kterém tvrdí, že je distribuovaným rozšířením jejího neuroektodermu, a to ho znepokojuje. Když se svlékla ze staromódní výstroje, je z ní dospělá žena jednadvacátého století, která se narodila nebo byla smíchána až po silných ročnících na přelomu milénia. Zamává Manfredovi před obličejem několika prsty. „Kolik?“

„Dva.“ Manfred se snaží soustředit. „Co -“

„Není to otřes,“ zhodnotí ho briskně. „Chvilku strpení, něco si vyřídím.“ Oči má hnědé a přes zorničky jí blikají jantarové rastry. *Kontaktní čočky?* přemítá Manfred, myšlenky se mu líně převalují na místě. Je to, jako by byl opilý, ale mnohem méně příjemné. Zjevně teď už nedokáže probírat v hlavě jednu myšlenku ze všech stran současně. *Je tohle to, čemu se dříve říkalo stav vědomí?* Je to ošklivý, pomalý pocit. Ona se od něj odvrací. „V MEDLINE říkají, že brzy budete v pořádku. Hlavním problémem je ztráta identity. Máte někde nějaké zálohy?“

„Tady.“ Alan, stále s kloboukem na hlavě a s kotletami, podává Manfredovi zrcadlovky. „Vezměte si tyhle, mohly by vám trochu pomoci.“ Cylindr se mu zachvěje, jako by se z jeho falešného dna snažil uniknout nějaký nepovedený výtvar pokusu s umělým životem.

„Děkuju.“ Manfred pro ně natáhne ruku s patetickým pocitem vděčnosti. Jakmile si je nasadí, spustí se série testů. Brýle mu šeptavě kladou otázky a sledují, jak se jeho oči zaostřují. Po minutě se místnost kolem něj zaostří, když brýle sestaví syntetický obraz, který kompenzuje jeho krátkozrakost. Mají i omezený přístup k síti, jak si všímá. Cítí, jak ho začíná zaplavovat příjemný pocit úlevy. „Mohl bych si někomu zavolat?“ ptá se. „Chtěl bych si zkontrolovat záložní data.“

„Jak je libo.“ Alan vyklouzne ze dveří, Monica se posadí naproti němu a zahledí se do jakéhosi vnitřního světa. Strop v místnosti je vysoký, nabílené stěny a dřevěné žaluzie zakrývající aerogelové okenní arkýře. Nábytek je moderní modulární, což spolu tak trochu neladí. „Čekali jsme vás.“

„Vy jste mě -“ s námahou se pokouší přepnout do reality. „Měl jsem tu v plánu někoho navštívit. Tedy, tady ve Skotsku, myslím.“

„Nás.“ Zpřímá se mu zahledí do očí. „Abyste s naším patronem probral možnosti rozumných bytostí.“

„S vaším -“ pevně stiskne víčka. „*Zatraceně*. To si *nevzpomínám*. Potřebuju zpátky své brýle. Prosím.“

„A co vaše zálohy?“ ptá se ho zvědavě.

„Okamžik.“ Manfred se snaží rozpomenout, na jakou adresu má pingnout. Je to zbytečné a bolestivě frustrující. „Pomohlo by mi, kdybych si vzpomněl, kde mám uložený zbytek své mysli,“ stěžuje si. „Býval na - ano, *tady*.“

Zrcadlovky mu obepne mamutí sémantická síť, jakmile požádá o připojení k serveru. Obraz okolí se znatelně rozostří a ztratí barvy a navíc se posouvá trhaně, kdykoli se Manfred rozhlédne. „Zabere mi to nějaký čas,“ upozorní své hostitele, když se pořádný kus jeho metakortexu pokouší navázat spojení s jeho mozkiem pomocí bezdrátového síťového rozhraní, které bylo původně vytvořeno jen k prohlížení webových stránek. Stažená data představují část jeho vědomí, které není nutné chránit před průnikem zvenčí -, veřejně přístupné utility a prázdné nabubřelé chvástání - vyčistí mu ale rozsáhlé paměťové úložiště a na vybílené stěny vnitřního prostoru mu promítá zázraky a divy a celé hotelové apartmány.

Když Manfred opět spatří okolní svět, cítí se o trochu víc ve své kůži. Dokáže alespoň spustit vyhledávací vlákno, které ho zpětně synchronizuje se vším, co objeví. Stále ještě se nedokáže dostat k nejnějnějším záhadám vlastní duše (včetně svých osobních vzpomínek); jsou uzamčené a zablokované, jak čekají na biometrické ověření jeho totožnosti a výměnu kvantových klíčů. Má však už zase pohromadě vlastní smysly - a některé z nich i fungují. Je to, jako by vystřízlivěl po nějaké divné nové droze, ten nekonečně uklidňující pocit mít zpět v moci vlastní mysl. „Měl bych asi nahlásit trestný čin,“ oznamuje Monice - nebo tomu, kdo je zapojen přímo do její hlavy, protože teď už ví, kde je a koho měl v úmyslu navštívit (zatím ale neví proč) - a je mu jasné, že pro Franklinovu pospolitost je identita otázkou s politickým podtextem.

„Nahlásit trestný čin.“ Tváří se lehce posměšně. „Máte snad na mysli krádež identity?“

„Jasně, jasně, já vím. Identita je krádež, nevěřte nikomu, jehož stavový vektor se už nevětvil déle než gigasekundu, změna je jedinou konstantou, a tak zatraceně dále. S kým vlastně teď vůbec mluvím? A jestli spolu mluvíme, neznamená to, že si myslíte, že jsme víceméně na stejné straně?“ S námahou se v modulárním křesle posadí, krokové motory tiše zapředou, jak se lenoška snaží uzpůsobit jeho nové poloze.

„Být na něčí straně je otázkou výběru.“ Žena, která je někdy Monica, si ho žertovně změří. „Toto postavení se má tendenci drasticky měnit, když změníte počet rozměrů. Řekněme například, že právě teď jsem Monica plus náš sponzor. Stačí vám to takhle?“

„Náš sponzor, který je v kyberprostoru -“

Ona se opírá do křesla, které zavrčí a vysune ze sebe příruční stoleček s malým barem. „Něco k pití? Můžu vám nabídnout kávu? Guaranu? Nebo možná berlínské kvasnicové, jako vzpomínku na staré časy?“

„Guarana bude stačit. Ahoj, Bobe. Jak dlouho už jsi mrtvý?“

Ona se zakucká. „Nejsem mrtvý, Manny. Možná nejsem kompletně nahaný, ale *cítím*, že jsem to já.“ Ona vlastním vědomím obrátí oči v sloup. „Vyjadřuje se vulgárně o vaší manželce,“ vysvětluje mu. „To vám nehodlám reprodukovat.“

„Mé bývalé manželce,“ opraví ji Manfred automaticky. „Té, ehm, daňové upírce. Takže. Vy fungujete jako, řekl bych, jako Bobův tlumočník?“

„Trefa.“ Pohlédne na Manfreda velmi vážně. „Víte, hrozně moc mu dlužíme. Přenechal všechna svá aktiva pospolitosti, stejně jako části svého já. Cítili jsme povinnost materializovat jeho osobnost tak často, jak jen to bude možné, i když to jde provést, pouze pokud máte k dispozici pár petabajtů záznamů. Máme ale pomocníky.“

„Humry,“ pokývne Manfred hlavou v duchu a vezme si sklenici, kterou mu ona podává. Obliny umělého diamantu zářivě jiskří ve slunečním světle pozdního odpoledne. „*Věděl* jsem, že to má něco společného s nimi.“ Nakloní se k ní, sklenici v ruce, a zamračí se. „Kdybych si jen pamatoval, proč jsem sem přijel! Bylo to něco naléhavého, něco hluboko v paměti... něco, co jsem neukládal ani do vlastního mozku. Něco ve spojitosti s Bobem.“

Dveře za pohovkou se otvírají, vchází Alan, na sobě společenský oblek z počátku dvacátého století. „Promiňte,“ řekne tiše a zamíří k protější straně místnosti. Ze stěny se vyklopí pracovní stanice a ze služebního výklenku přijede křeslo. Posadí se, opře bradu do dlaní a zahledí se do bílé pracovní plochy. Každou chvíli si něco tiše brumlá pod vousy: „*Ano, rozumím... vedení kampaně... dary musí projít finanční prověrkou...*“

„Gianniho volební kampaň,“ vysvětluje mu Monica.

Manfred nadskočí. „Gianni -“ v hlavě se mu odblokuje hromada vzpomínek, když si vybaví vzkaz od svého politického předáka „Ano! To je přesně ono. Musí to tak být!“ Vzrušeně na ni pohlédne. „Mám vám doručit vzkaz od Gianniho Vittorii. O -“ zatváří se sklíčeně. „To si nejsem jistý,“ ztratí nečekaně nit, „bylo to ale důležité. Ten, kdo mě okradl, musí mít i ten vzkaz.“

Grass Market je až příliš venkovsky vyhlížející dlážděné náměstí rozkládající se pod ježatým cimbuřím kamenného hradu. Anette stojí na místě šibenice, kde se kdysi věšivaly čarodějnice; vysílá kolem své neviditelné agenty, aby pátrali po Manfredových stopách. Až příliš drzá Aineko je stočená na jejím levém rameni jako nějaká sata-

nická štóla a vysílá jí do ucha nepřetržitý proud napíchnutých mobilních telefonátů.

„Nevím, kde začít,“ povzdechne si rozladěně. Tohle místo je ode zdi ke zdi pastí na turisty, mnoholistá masožravá rostlina trávící lehce dostupné kreditky a vyplivující vysáté slupky cizinců. Ulice byla přeměněna na pěší zónu a znovu vydlážděna nepříliš autentickými středověkými dlažebními kostkami. Uprostřed toho, co kdysi bývalo parkovištěm, vznikl trvalý pojízdny trh se starožitnostmi, kde se dá koupit cokoli od mosazné ohrádky ke krbu po starožitný přehrávač CD. Většina zboží v obchodech je obyčejný webový šunt snažící se tvářit jako japonsko-skotský suvenýr z pekla - tartany z japonského Purolandu, animatronické Nessie našťavaně dštící oheň v úrovni kol, použité schleptopy. Všude se hemží lidé, od stylových hospod (jejich vývěsní štíty zřejmě přehrávají vtipné historky z okolí) po drahé obchody s oblečením vybavené renderery vzorů a digitálními zrcadly. Na chodnících vyvádějí pouliční umělci, nezbytná ozdoba trvalého pojízdného trhu - robotický mim, velmi tradiční se stříbrně nalíčeným obličejem, napodobuje gesta kolemjdoucích ironicky stylizovanými pohyby.

„Zkus krčmu s noclehem,“ navrhuje Aineko z bezpečí jejího batůžku.

„Krčmu -“ Anette se na chvíli zarazí, dokud se její lexikon nespinkne s jejím otevřeným vládním firmwarem a nevysype jí do zrakového centra v mozku zeměpisnou databázi městských ubytovacích služeb. „Aha, tady.“ Celý Grass Market je ve spárech turistického průmyslu, ale na samém jeho okraji - na konci špinavé soutěsky z odpudivých kamenných šestipatrových domů - se vyskytují i lacinější ubytovny. „Dobrá.“

Anette se proplete kolem stánku nabízejícího jednorázové mobily a lacinější průzkumníky genomů, kolem hejna pubertálních dívek v područí dovezeného klávesového fetiše *kawai*, které se na ni ve svých růžových kozačkách s tlustými podrážkami vyděšeně dívají - možná ji považují za školní inspektorku, a kolem stanoviště zamčených zaparkovaných kol. Lidská hlídačka vypadá dokonale znuděně. Anette jí do kapsy zasouvá naprosto anonymní desetieurovou bankovku ještě dříve, než si jí hlídačka vůbec stačí všimnout: „Kam má člověk

jít,“ ptá se jí, „když chce koupit kradené kolo?“ Hlídačka na ni upře zrak a Anette napadne, že ji podcenila. Potom ale cosi zamumlá. „Cože?“

„U McMurphyho. Dříve se tam říkalo U Bannermana. U Kravské brány, támhle tudy.“ Strážkyně parkovacích hodin pohlédne starostlivě za hranice svého hájemství. „Neměla byste -“

„Mhm.“ Anette sleduje její pohled. Přímo onou temnou kamennou soutěskou. *Nuže, dobrá.* „Doufám, že to k něčemu bude, Manny, *mon cher*,“ zašeptá si pro sebe.

U McMurphyho je napodobenina irské hospody, kamenná špeluňka umístěná pod mohylou netečných kancelářů. Kdysi to bývala skutečná irská hospoda, než na ni vztáhly ruce developeři a přeměnili ji v rychlém sledu na punkový noční klub, vinárnu a napodobeninu holandské kavárny. Potom, když pohasla jako každá jiná hvězda, vypadla z řetězce navštěvovaných atrakcí. Teď žije jakýmsi nepřirozeně prodlužovaným, studeným životem jako klasická recyklovaná imitace irské hospody vybavené neonovými čtyřlístky visícími na uměle začerněných borových loukotích nad stoly z půlkuláčů - stručně řečeno, černým trpasličím posmrtným životem seriózní nálevny. Kdysi během rekonstrukcí byl pivní sklep přestavěn na toalety (díky čemuž nahoře vzniklo více místa pro platící hejly), takže teď z jeho píp prýští pěnivý koncentrát ředěný vodou z městské vodovodní sítě.

„Hele, už jsi slyšela ten o té eurokratce s robotickou kočkou, která vlezde do zapadlé knajpy u Kravské brány a objedná si kolu? A když ji dostane, zeptá se, kde tu máte zrcadlo?“

„*Sklapni*,“ zašeptá Anette do batůžku. „To není žádná *sranda*.“ Její osobní přístupové senzory jí právě poslaly elektronickou poštu na náramkový telefon, který zobrazuje rotující žlutý vykřičník, znamenající, že s ohledem na publikované policejní statistiky trestných činů jí toto místo nejspíš způsobí těžkou újmu na pojistných bonusech.

Aineko k ní vzhledne a zešíroka zívne a odhalí tak růžovou, rýhovanou tlamu a jazyk připomínající stejně růžový samet. „Chceš mě umlčet? Právě jsem pingla Mannyho hlavě. Zpoždění sítě bylo zanedbatelné.“

Přitočí se k ní servírka a očividně se snaží nepodívat se Anette do očí. „Dietní kolu,“ objednává si. Směrem k batohu dodává sotva sly-

šitelným šepotem: „Slyšela jsi ten o té eurokratce, která vleze do zapadlé knajpy, objedná si půl litru dietní koly, a když ji vylije do svého batůžku, řekne ach, teď mám vlhkou číču?“

Dorazí kola. Anette za ni zaplatí. V hospodě může být pár desítek lidí; je to těžké určit, protože tohle místo vypadá jako středověký sklep, spousta kamenných klenutých chodeb zakončených výklenky vybavenými vyřazenými kostelními lavicemi a stoly rozdrásanými noži. Nad jedním ze stolů se hrbí nějací lidé, kteří by mohli být cyklisty, studenty nebo dobře oblečenými notoriky - vlasatí, na sobě vesty s příliš mnoha kapsami. Rafinované bohémství, ze kterého Anette začne mrkat, dokud jí jeden z jejích literárních programů nesdělí, že jeden z nich je celkem slavný místní spisovatel, jakýsi guru tohoto místa a strany svobody. V jednom rohu sedí několik žen v kozačkách a kožených čapkách, které studují jídelní lístek, a v salonku se sklání nad svými pivy hrstka pouličních umělců po službě. Nikdo další zde nemá na sobě nic, co by i vzdáleně připomínalo úřednický ohoz, koeficient podivnosti je nadprůměrný. A tak Anette nastaví své brýle na velmi tmavé, urovná si kravatu a rozhlédne se kolem sebe.

Otevřou se dveře a dovnitř vklouzne těžko popsatelný mladík. Má na sobě vytahané maskáče, vlněnou čapku a holínky, které mají onen potřebný *šmrnc obrněné divize*, jsou vybavené pružinami a olivově šedými kevlarovými panely. Na očích má -

„Projíždím to tady svým malým detektorem průniků do sítě,“ začne kočka, když Anette staví skleničku na stůl a vyráží směrem k chlapci, „něco tu začíná -“

„Kolik chceš za ty brýle, hochu?“ ptá se ho tiše.

On sebou trhne a téměř nadskočí - špatný nápad ve speciálních bitevních botách, strop tady je z osmnáctého století - kamenný a tlustý půl metru. „Tudle mi kuřna *nedělej*,“ stěžuje si a zní to nezvykle povědomě. „A -“ polkne. „Annie! Kdo -“

„Klid. Sundej si je; jen by ti ublížily, kdybys je dál nosil,“ vyzývá ho a dává si pozor, aby se nepohybovala příliš rychle, protože teď pociťuje jiný, děsivě znervózňující strach a ví, aniž by se musela dívat, že ten vykřičník na jejích hodinkách zrudnul a začal blikat. „Podívej, dám ti dvě stě euro za ty brýle a brašničku na opasek, opravdové papírové peníze, a nebudu se ptát, jak jsi k tomu přišel, ani to

nikomu neřeknu.“ Doslova před ní zkameněl, mesmerizován. Vidí, jak se světlo z jeho brýlí rozptyluje na jeho vyhublé pubertální lícní kosti a poblikává jako studený blesk, jako by zapojil mozek do vysokého napětí. Anette polkne vyschlými ústy naprázdno, pomalu k němu vztáhne ruce - jednou mu sundá brýle z očí a druhou pevně sevře brašničku. Mladík se zachvěje a zamrká na ni, ona mu před nos strčí dvojici stoeurových bankovek. „Vypadni,“ řekne mu, ale nezní to nepřátelsky.

Mládenec pomalu natáhne ruku, potom sevře peníze a uteče - s ohlušivým rachotem proletí dveřmi, prudce zabočí doleva na cyklistickou stezku a zmizí dolů s kopce směrem k budovám parlamentu a univerzitnímu komplexu.

Anette sleduje vchod s obavami. „Tak kde je?“ zašeptá starostlivě. „Máš nějaký nápad, kočko?“

„Né. Ty ho máš za úkol najít,“ opáčí Aineko spokojeně. Anette se ale teď do páteře zabodl rampouch úzkosti: Manfred se odpojil od své záložní paměti? Kde asi tak může být? A co hůře - kým asi tak může být?

„Trhni si taky,“ ucedí. „Řekla bych, že zjistit se to dá jediným způsobem.“ Sundá si své brýle - mnohem méně vybavené než Manfredova důkladně vylepšená výbava na zakázku - a nervózně zvedne znovu získané zrcadlovky k očím. To, co se chystá udělat, v ní trochu vyvolává pocit, že dělá něco, co se nemá, jako kdyby třeba prohlížela elektronickou schránku svého milence. Jak jinak ale může zjistit, kam asi tak zmizel?

Nasazuje si brýle a snaží se vzpomenout, co dělala včera v Edinburghu.

„Gianni?“

„Oui, ma chérie?“

Pauza. „Ztratila jsem ho. Získala jsem ale zpátky jeho *aide-memoire*. Nějaký povedený výrostek si s nimi hrál na kyberpunk. Nikde po něm není ani stopa - tak jsem si je nasadila.“

Pauza „Pane jo.“

„Gianni, proč jste ho poslal do Franklinovy pospolitosti?“

Pauza (Během níž chlad pískovcové stěny, o kterou se opírá, začíná pronikat do tkaniny jejího saka) „Nechtěl bysem vás obtěžovat nepodstatnými věcmi.“

„*Merde*. To nejsou nepodstatné věci, Gianni, jsou to *akcelerationisté*. Dovedete si vůbec představit, co mu to udělá s hlavou?“

Pauza. Potom zabručení, téměř jakoby bolestné. „Ano.“

„Ale proč jste to *udělal*?“ vyzvídá vehementně. Naklání se dopředu a vyštěkává slova do svého telefonu tak hlasitě, že se jí ostatní kolemjdoucí vyhýbají, protože si nejsou jistí, jestli používá hands free nebo jestli má halucinace. „Sakra, Gianni, musím dávat všechno dohromady pokaždé, když uděláte něco podobného! Manfred není zdravý, neustále je na pokraji akutního šoku z budoucnosti a já jsem nežertovala, když jsem vám loni v únoru říkala, že bude potřebovat měsíc v klinice, jestli se ho znovu pokusíte využít!“

„Anette.“ Hluboký povzdech. „On je naší nejvíce velkou nadějí. Zním, že poločas rozpadu agalmického katalyzátoru je teď šest měsíců a neustále se zkracuje; Manny překonal průměrnou délku své kariéry, má čtyři úchyly od normálu, ano, to známe. Ale já mám muset prorazit uzavřený kruh občanských práv *ted'*, v těchto volbách. Musíme dosáhnout konsensu a Manfred je jediný náš týmař, kterému se může podařit komunikace s pospolitostí jejími prostředky. Je to snad posel možný uzavírat smlouvy, ne násilný prorážec, ne? Potřebujeme koaliční smlouvu před vypršením termínu, po kterém po americky v Bruselu nastane stop stav. Je to víc než životně důležité - je to absolutně nezbytné.“

„To vás neomlouvá -“

„Anette, oni mají částečně nahraného Boba Franklina. Franklinova pospolitost lobbuje proti dodatku o rovnoprávnosti, chrání si svou pozici. Jestli tenhle dodatek projde, všichni sapienti budou mít právo volit, vlastnit majetek, nahrávat, načítat, přihrávat. Je to více důležité než ty šedé macaté zrůdičky se studenými klepítky - záleží na tom všechna budoucnost. Manny to začal se svými právy korýšů - chrání nahrané bytosti autorským, ne občanským právem. A kam to dojde za padesát roků? Bylo to důležité předtím, ale nyní, potom, co humři přijali ten signál -“

„Sakra.“ Otočí se a opře se čelem o chladivý kámen. „Potřebovala bych nějaké prášky. Ritalin nebo něco podobného. A jeho polohu. Ostatní nechte na mně.“ Nedodává: *včetně sloupnutí toho chudáka ze stropu, až to všechno skončí*, to se rozumí samo sebou. Ani neřekla: *to vás přijde draho*. I to se rozumí samo sebou. Gianni je možná umíněný politický napravovatel, o své lidi se ale dokáže postarat.

„Poloha je lehká, když nacházíte jeho mikrovlnný oscilátor. Souřadnice GPS jsou -“

„Nepotřebuju. Jeho brýle mám já.“

„*Merde*, jak říkáváte vy. Vezměte mu je, *ma cherie*. Dodejte mi charakteristiku distribuované správy nahrávky Boba Franklina a já dodám Bobovi nabídku, přímo jeho společenskému vědomí, jako by byl stále naživu. A současně vytáhneme diplomatické kaštany z ohně dříve, než shoří. Souhlas?“

„*Oui*.“

Anette přerušuje spojení a vydává se směrem do kopce, směrem ke Kravské bráně (kterou kdysi sedláci přiváděli svá stáda na trh), k trvalému pojízdnému tržišti a dále ke schodům nahoru na Meadows. Když se zastaví naproti místu, kde stávala šibenice, dojde tam ke rvačce. Jakýsi paleolitický floutek si troufne na robotického mima - nejdříve dokonale kopíruje jeho pohyby a potom mu nečekaně utrhne ruku. Mim se zastavuje, v rameni mu jiskří elektřina a on vypadá zmateně - do věci se vkládají dva rozlíceně vyhlížející studenti, kteří napadají nakrátko ostříhaného vandala Z místa srážky se ozývají výkřiky ve všeobecně nesrozumitelných nářečích Oxfangu a Heriot-Wattovy robotické laboratoře. Jak Anette tu bitku sleduje, zachvěje se; připadá jí to jako záblesk z nějakého jiného vesmíru, kde dodatek o rovnoprávnosti - včetně změn v definici pojmu osobnosti - je poslaneckou sněmovnou zamítnut. Z vesmíru, kde zemřít znamená stát se majetkem a kde být stvořen z rodičovské DNA znamená být odsouzen k otroctví.

Možná měl Gianni pravdu, přemítá. Ale přála bych. si, aby cena za to nebyla tak osobní -

Manfred cítí, že se blíží další z jeho záchvatů. Provázejí ho všechny obvyklé symptomy - vesmír se svou nesmírnou převahou nemys-

lící. hmoty musí čelit útoku; divné nápady probleskují jako spalující blesky v nesmírné dálce za rozlehlými pláněmi jeho imaginace - protože mu ale metakortex běží v provizorním nezajištěném režimu, cítí; že je *otupělý*. A pomalý. Dokonce *zbytečný*. Ten poslední pocit je asi tak stejně příjemný jako kocovina po heroinu - nedokáže vyslat žádná vlákna, aby prozkoumala možnosti jeho konstituce a podala mu o nich zprávu. Cítí se, jako by mu někdo snížil IQ o 50 bodů; mozek mu připomíná skalpel, který byl používán na kácení stromů. Skomírající vědomí je strašlivou pastí. Manfred chce pryč, a to tak, že *velmi* - má však příliš velký strach cokoli podniknout.

„Gianni je politicky něco mezi eurosocialistou a pragmatikem prosazujícím smíšený trh,“ obviňuje Bobův duch Manfreda prostřednictvím Moničiných křiklavě namalovaných riů. „Co bych asi tak pro něj mohl udělat?“

„To je - ach -“ Manfred se ve svém křesle houpe zepředu dozadu, ruce pevně zkřížené na prsou a schované v podpaží, aby se tak chránil. „Rozeberte Měsíc! Digitalizujte biosféru, vytvořte z ní noosféru - sakra, *pardon*, to je dlouhodobé plánování. Vytvořte spousty *Dysonových sfér* - jen do toho. Gianni je bývalý marxista, z odnože reformované trockistické církve. Věří v dosažení Skutečného komunismu jako stavu filosofické milosti, který vyžaduje určité předpoklady, jako například neotravování s Molotovovými koktejly a s přísnou policií. Přeje si udělat každého natolik bohatého, aby handrkování se o vlastnictví výrobních prostředků bylo stejně důležité jako dohady o to, kdo bude v jeskyni hlídat oheň. Tím chci říct, že není vaším nepřítelem. Je nepřítelem těch stalinistických úchylnických honičích psů z ústředního výboru Konzervativní strany, kteří vám chtějí nasadit štenice i do ložnice a naservírovat všechno na velkém podnosu velkým korporacím vlastněným penzijními fondy - které na oplátku spoléhají na lidi umírající podle předpokladů, aby naplnili svůj smysl smrti. A aby jaksi především zemřeli a nesnažili se lpět na svém majetku movitém i nemovitém. Sedět si v rakvi a zpívat si extropické písně k táboráku nebo tak něco. Na vině jsou pojistní matematici, předvídající průměrnou délku života tak, aby přiměli lidi uzavřít pojistky za peníze, které budou investovány do ovládnutí výrobních prostředků - na vině je *Bayesův teorém* -“

Alan se na Manfreda ohlédne: „Neřekl bych, že guarana byl ten nejlepší nápad,“ pronáší hluboce jasnozřivým tónem.

Manfredův třas dospěl v tu chvíli k nelineárnímu režimu - kýve se zepředu dozadu a současně lehce nadsakuje, jako nějaký technofilní jogínský nadšenec, který se snaží proskákat se k singularitě. Monica se k němu nakloní a vykulí na něj oči: „Manfrede,“ sykne, „*sklapni už!*“

Rázem přestává žvanit a zatváří se naprosto zmateně. „Kdo jsem?“ zeptá se a zvrátí se dozadu. „Proč jsem *já*, teď a tady, usazený v tomhle těle -“

„Záchvat antropické úzkosti,“ poznamenává Monica. „Řekla bych, že tohle dělal i před osmi lety v Amsterdamu, když se poprvé setkal s Bobem.“ Vypadá postrašeně, jak do popředí vystupuje jiná identita. „Co máme *dělat?*“

„Musíme mu zajistit pohodlí,“ zesiluje hlas Alan: „Pohovko: připravit, teď.“ Opěradlo pohovky, o které se opírá zhroucený Manfred, se sklopí dozadu, sedák se trochu zvedne a přes nohy se mu na tělo začne drápat jakási samochodná příkrývka. „Věřte mi, Many, budete v pořádku.“

„Kdo jsem a co znamenám?“ blábolí Manfred nesouvisle. „Hmota rozmnožujících se větví rozhodnutí, fraktální komprese, spousta synaptických spojení promazávaná přátelskými endorfiny -“ Na druhé straně místnosti se rozbíhá pašovaný syntetizér léků, který má vyrobit nějaká silná sedativa. Monica odchází do kuchyně, aby přinesla něco na zapití právě vyráběných prášků. „Proč to děláte?“ ptá se Manfred omámeně.

„To nic není. Lehněte si a odpočívejte,“ naklání se nad ním Alan. „Promluvíme si o všem ráno, až budete vědět, kdo jste.“ (Otočí se k Monice vcházející do místnosti s lahví ledového čaje a šeptá jí: „Radši Gianni mu oznam, že mu není dobře. Jeden z nás by se mohl vypravit k ministrovi na návštěvu. Nevíš, jestli byl Manfred prověřen?“) „Odpočíte si, Manfrede. My se o všechno postaráme.“

Zhruba o patnáct minut později Manfred - který v sevření existenciální migrény pokorně poslechne Moniku, příkazující mu, aby vypil čaj se sedativy - ulehne na postel a uvolní se. Jeho dech se zpomalu-

je; podvědomé mumlání ustává. Monika, sedící vedle jeho lůžka, natáhne ruku a sevře jeho dlaň, položenou na příkrývce.

„Chceš žít věčně?“ používá tón hlasu Boba Franklina. „Můžeš žít věčně ve mně...“

Církev svatých posledního dne věří, že nemůže dojít do zaslíbené země, dokud vás nepokřtí - to ale mohou udělat pouze tehdy, pokud vědí, jak se jmenujete a kdo jsou vaši předkové, dokonce i po vaší smrti. Jejich databáze rodokmenů jsou jedním z nejúchvatnějších artefaktů výzkumu dějin, jaký kdy vznikl. A rádi převracejí lidi na svou víru.

Franklinova pospolitost věří, že se nemůžete dostat do budoucnosti, dokud oni nedigitalizují váš stavový vektor nebo alespoň nezískají dostatečně obsáhlý snímek vašich smyslových vstupů a genomu, s ohledem na současné technické možnosti. K tomu nemusíte být naživu. Jejich společnost vědomí je jedním z nejúchvatnějších artefaktů počítačové vědy. A rádi převracejí lidi na svou víru.

Nad městem se smráká. Anette netrpělivě podupává u vchodových dveří. „Pusťte mě sakra dovnitř,“ vyštěkává netrpělivě do interkomu. „Merde!“

Kdosi otvírá dveře. „Kdo -“

Anette ho zatlačí dovnitř, kopnutím přibouchne dveře a opře se o ně zády. „Zaveďte mě k bóddhisatvovi,“ dožaduje se. „Honem.“

„Já -“ otáčí se oslovený a vyráží dovnitř, potmělou chodbou vedoucí kolem schodiště. Anette za ním odhodlaně rázuje. Muž otevírá dveře a proklouzne dovnitř. Jde těsně za ním, aby jí je nemohl zavřít před nosem.

Místnost, do které vešli, je osvětlena nejrůznějšími nepřímými diodovými svítidly, nastavenými na teplé barvy letního odpoledního světla. Uprostřed stojí postel, na níž kdosi spí obklopen smečkou ostrážitých diagnostických přístrojů. Z každé strany spícího muže sedí po jednom ošetřovateli.

„Co jste s ním udělali?“ oboří se na ně Anette a vyráží vpřed. Manfred na ni zamrká z polštářů, oči má kalné a zmatené, když se

nad něj naklání. „Haló! Manny?“ Přes rameno ucedí: „Jestli jste s ním něco provedli -“

„Annie?“ Vypadá zmateně. Jasně oranžové sluneční brýle - nejsou jeho - má zvednuté na čelo jako pár medúz vyplavených na pláž. „Necítím se nejlíp.“

„To můžeme napravit,“ pronese energicky. Sundává si jeho brýle a opatrně je nasazuje jemu. Brašničku s počítačem mu pokládá vedle ramene, do zorného pole. Naježí se jí chloupky na krku, když éter kolem nich prudce zaplní slabounké ševelení. Oči za zrcadlovkami mu jasně modře září, jako by mu hlavou prolétaly jiskry o vysokém napětí.

„Jo. Skvěle.“ Sedá si; přikrývka mu sklouzává z nahých ramen a ona zase může popadnout dech.

Anette pohlédne na nehybnou postavu sedící nalevo od něj. Muž na židli po chvíli ironicky pokývne hlavou. „Co jste s ním udělali?“

„Starali jsme se o něj, nic víc, nic méně. Přišel sem ve stavu vážného zmatení a jeho stav se dnes odpoledne ještě zhoršil.“

Toho muže nikdy předtím neviděla, měla ale takový zvláštní pocit, jako kdyby ho znala. „Vy jste tedy Robert... Franklin?“

Znovu pokývne hlavou. „Avatar je *uvnitř*.“ Ozve se zadunění, jak Manfred obrátí oči v sloup a svalí se zpět na lůžko. „Promiňte. Moniko?“

Mladá žena na druhé straně postele zavrtí hlavou. „Ne; Bob je i ve mně.“

„Aha. Tak jí to prosím řekni ty; potřeboval bych trochu džusu.“

Žena, která je také Bobem Franklinem - nebo alespoň tou částí, která před osmi lety přežila jeho bitvu s nějakým exotickým mozkovým nádorem - zachytí Anettin pohled a zavrtí hlavou. Pousměje se. „Člověk není nikdy sám, když se stane syncitiem.“

Anette svraští čelo. Musí spustit slovníkový útok, aby pochopila smysl té věty. „Jedna velká buňka, mnoho jader? Aha, chápu. Máte ten nový implantát. Lépe je nahrávat úplně všechno.“

Dívka pokrčí rameny. „Vy byste chtěla umřít a být znovu oživena jako nějaká retrospektiva herce ve třetí osobě? Nebo jako stín obtížných vzpomínek v hlavě někoho, koho vůbec neznáte?“ Odfrkne si, gesto, které se diametrálně liší od postoje vyjadřovaného jejím tělem.

„Bob musel být jedním z prvních kyborganismů. Tedy, lidských.“ Anette se ohlédne na Manfreda, který začal tiše pochrupovat. „To muselo dát opravdu hodně práce.“

„Monitorovací zařízení tehdy stálo miliony,“ přitakává žena - Monica? - „a navíc nefungovalo příliš dobře. Jednou z podmínek umožňujícím nám nepřetržitý přístup k jeho výzkumným fondům je, že musíme pravidelně spouštět jeho části. Měl v úmyslu vytvořit něco jako agregovaný stavový vektor - pospojované kousky dalších lidí, kteří mu mají zachovat všechny části, které jsem dokázal - on dokázal - nahrát za pomoci tehdejších špičkových zařízení.“

„Aha.“ Anette natáhne ruku a mimoděk odhrne Manfredovi z čela pramínky vlasů. „Jaký to je pocit, být součástí skupinového vědomí?“

Monica nakrčí nos, jak ji to zjevně pobavilo. „Jaké to je vidět červenou? Jaké to je být netopýrem? To vám nedokážu říct - můžu vám to jen předvést. Víte, my se můžeme kdykoli odpojit.“

„Ale řekla bych, že to neděláte.“ Anette se podrbe na hlavě, cítí krátké vlasy na téměř neznatelných jizvách zakrývajících spleť implantátů - přístrojů, které si Manfred odepřel, když se asi před rokem nebo dvěma objevily na trhu. („První zbastlené nanotechnologie na Darwinově principu nejsou určeny pro čistá rozhraní,“ řekl jí. „Já zůstanu u věcíček na jedno použití, díky.“) „Ne, díky. A myslím, že ani on nepřijme vaši nabídku, až se probudí.“

Monica pokrčí rameny. „To je jeho problém. Nebude žít věčně v singularitě, spolu s dalšími žáky našeho milého učitele. Ale co, i tak máme dost zájemců, že ani nevíme, co si s nimi všemi počít.“

Anette cosi napadne. „Tak. Vy všichni jste připojeni k jednomu vědomí? Částečně? Otázka položená vám je zároveň otázkou pro vás všechny?“

„Může být.“ Slova vycházejí současně z úst Moniky i toho druhého, Alana, který stojí ve dveřích s čímsi hranatým, co vypadá jako improvizovaný diagnostický přístroj. „Kam tím směřujete?“ pokračuje Alan.

Manfred na lůžku zasténá - je lehce slyšet zvuk růžového šumu, jak mu jeho brýle šeptají cosi do uší a přímý přenos vibrací na kost poskytuje sériovou dálnici k jeho biologické výpočetní platformě.

„Manfreda jsme sem poslali, aby zjistil, proč jste proti dodatku o rovnoprávnosti,“ vysvětluje Anette. „Někteří členové našeho týmu pracují bez vědomí ostatních.“

„Ovšem.“ Alan si sedá na židli vedle postele, odkašlává si a okázale při tom nadýmá hrud'. „Velmi důležitá teologická otázka. Cítím _“

„Cítím, nebo cítíme?“ přeruší ho Anette.

„*Cítíme*,“ vloží se do toho Monica. Potom pohlédne na Alana. „Pardóón.“

Anette tato známka individuality ve skupině rozruší - její předsudky jsou způsobeny příliš mnoha přemítáními na téma kyborgizace lidí. „Pokračujte, prosím.“

„Jeden hlas pro jednu osobu je pasé,“ pokračuje Alan. „Je potřeba přebudovat náš pohled na to, jak hodnotit identitu, musíme se zamyslet nad volebním právem. Dostane jeden hlas každé živé tělo? Nebo každý rozumný jedinec? A co distribuované inteligence? Návrh dodatku o rovnoprávnosti má významné trhliny, je založen na kultu individuality a nezohledňuje celou komplexnost posthumanity.“

„Stejně jako návrhy na hlasovací právo žen v devatenáctém století, které zajistily hlasy ženám provdaným za majitele nějakých pozemků,“ dodává Monica zákeřně. „Nesplnily svůj účel.“

„Ah, oui.“ Anette náhle v obraně zkříží ruce na prsou. Tohle tedy opravdu slyšet nechtěla.

„Tohle je mimo ještě víc.“ Všichni otočí hlavy směrem, odkud to nečekali - Manfred má opět otevřené oči, a jak se rozhlíží po místnosti, Anette v nich vidí jistou jiskřičku zájmu, kterou tam prve postrádala. „V minulém století lidé platili za to, že jim po smrti zmrazí hlavy - protože doufali, že někdy později budou moct být zrekonstruováni. Neměli žádná občanská práva - podle práva je smrt nezvratným procesem. A jak by se teď hodnotilo, kdybyste vy všichni přestali provozovat Boba? Vystoupili z kolektivního kyborganismu? A nebo do něj později zase vstoupili?“ Unaveně zvedá ruku a drbe se na čele. „Promiňte, poslední dobou j sem nebyl ve své kůži.“ Tváří mu probleskne šibalský, lehce šílený úsměv. „Víte, docela dlouho jsem Giannimu opakoval, že potřebujeme nový právní koncept, definici, co je to osoba. Taková, která se dokáže vyrovnat s inteligentní-

mi společnostmi, umělými hloupostmi, odpadlíky od skupinových myslí a oživenými nahranými bytostmi. Nábožensky založení lidé teď mají spoustu legrace z otázek identity - proč o tomhle nepřemýšlíme my, posthumánní jedinci?“

Anettin batoh se nafukuje - Aineko z něj vystrčí hlavu, nasaje vzduch, vyklouzne a skočí na koberec. Začne se mýt a dokonale přitom ignoruje lidi kolem sebe. „Nemluvě o experimentech s umělým životem, který si potom myslí, že je skutečný,“ dodává Manfred. „A o mimozemšťanech.“

Anette ztuhne a vyvalí na něj oči. „Manfrede! Tohle bys neměl -“

Manfred sleduje Alana, který je podle všeho nejhluběji integrovaným vykonavatelem vůle mrtvého podnikavého miliardáře. Dokonce i jeho výraz Anettě připomíná Boba Franklina, když se s ním na začátku desetiletí seznámila v Amsterdamu, kdy byl Manny ještě v područí své soukromé dračice. „Mimozemšťani,“ opakuje Alan. Pozvedne obočí. „Jak dlouho už to víte?“

„Gianni má své prsty v lecčems,“ poznamená Manfred lakonicky. „A také se stále ještě občas bavíme s humry - jak jistě víte, jsou od nás zatím vzdáleni jen pár světelných hodin.“ První generace nahraných, kalifornští humři, kteří - ve vratké symbióze s ruskými expertními systémy - našli útočiště na asteroidu v rámci Franklinova těžebního projektu - jehož založení poradil Franklinovi Manfred. Továrna potřebovala inteligentní řídicí software a ani nejmodernější umělá inteligence nebyla dost dobrá - humři potřebovali útočiště, pěkně daleko od matoucí podivné kybersféry pozemských antropoidů. „To oni nám řekli o tom signálu.“

„Aha.“ Alan se na chvíli zahledí do prázdna; Anettiny implantáty jí vykreslují obraz jinak neviditelných paprsků vystřelujících mu z týla, jak veškerou svou přenosovou kapacitu vyhrazuje na stažení obrovského objemu dat ze serverů, jimiž jsou vytapetovány všechny místnosti v této budově. Monika vypadá popuzeně, nehty poklepává o opěradlo své židle. „Signál. Správně. Proč o něm nebyly zveřejněny žádné informace?“

„Byly.“ Anette se zamračí. „Většina lidí, kterou by mohla zajímat zpráva o kontaktu s mimozemšťany, už stejně věří, že se tu střídají každé druhé úterý a každý druhý čtvrtek, aby prováděli rektální vy-

šetření. Většina ostatních si myslí, že je to kachna. Jen hrstka z těch, co zbyli, se drbe na hlavě a přemítá, jestli nejde jen o další z řady nejrůznějších kosmologických fenoménů, které vysílají směrové signály s velmi nízkou mírou entropie. A z těch šesti, co zbývají, se pět snaží nějak proniknout k obsahu zprávy a ten poslední je přesvědčen, že jde o kanadský žertík.“

Manfred si hraje s řídícím systémem postele. „Není to kanadský žertík,“ dodává. „Zachytili ale jen asi šestnáct megabytů dat. Je v nich docela dost šumu, signál se neopakuje, jeho délka pravděpodobně není vyjádřitelná prvočíslem, není v ní žádná zřejmá metainformace popisující vnitřní formát, takže není vůbec snadné dobrat se jejího významu. A aby to nebylo tak snadné, nagelované vedení Arianespace -,“ pohlédne na Anette, jako kdyby čekal reakci na odkaz na její bývalé zaměstnavatele - „dospělo k závěru, že nejlepší bude ten signál převést na hudební skladbu, tu ochránit autorskými právy a najmout si právníky z ASOAP aby žalovali každého, kdo bude chtít signál nějak zpracovávat. Takže vlastně nikdo ani neví, za jak dlouho pochopíme, jestli jde o ping z galaktických kořenových jmenných serverů, nebo o pulsar, který si třeba umanul, že vypočte pí na osmnáct kvadrilionů míst.“

„Ale.“ Monica se rozhlédne po místnosti. „Nemůžete mít *jistotu*.“

„Já myslím, že by mohl být inteligentní,“ podotkne Manfred. Konečně nachází to správné tlačítko a lůžko se opět začne skládat do tvaru lenošky. Potom nachází špatné tlačítko; pokrývka se rozpustí na tyrkysovou mazlavou hmotu, která je postupně bublavě usrkávána řádkou drobných trysek v bočním opěradle. „Zatracený aerogel. Takže. Kde jsem přestal?“ Sedá si.

„Paket inteligentní síť?“ ptá se Alan.

„Kdepak.“ Manfred vrtí hlavou, usmívá se. „Měl jsem předpokládat, že jste četli Vingehe... nebo jste viděli film? Ne, já si *myslím*, že tam někde existuje jen jedna logická věc, která se bude posílat tam a zpátky. Určitě si také vzpomínáte, že jsem vás požádal o její vyslání před nějakými... devíti lety.“

„Humři.“ Alan se zahledí do prázdna. „Devět let. Doba k Proximě Centauri a zpátky?“

„Ano, zhruba tam,“ přitakal Manfred. „Oficiálně přišel signál z trochu jiného úhlu a ze vzdálenosti přes sto světelných let. Neoficiálně šlo o falešnou informaci, aby se zabránilo panice. A ne, přijatý signál neobsahuje žádné utajené informace. Řekl bych, že je to jen výměnná stanice. *Ted'* už tedy chápete, proč musíme mocí mermo opět otevřít záležitost občanských práv? Potřebujeme jako základ nějaká práva, která dokážou obsáhnout i nelidi. A potřebujeme je co nejrychleji. Jinak...“

„Dobrá,“ souhlasí Alan. „Musím si promluvit se sebou. Snad bychom se mohli na něčem dohodnout, když je teď jasné, že jde o prozatímní podpěru základu, a ne o trvalé řešení.“

Anette si odfrkne. „Žádné řešení není konečné!“ Monica jí pohledne do očí a zamrká - Anette poleká ta očividná ukázka neshody v rámci syncytia.

„Takže,“ ozve se Manfred. „Předpokládám, že to je všechno, o co můžeme požádat?“ Z jeho hlasu zaznívá naděje. „Děkuju za pohostinnost, ale cítím, že si potřebuju na chvíli poležet ve vlastní posteli,“ dodává. „Musím do paměti doplnit spoustu věcí z doby, kdy jsem byl odpojený. Musím si všechno zaznamenat, než se zapomenu.“

Později toho večera se ozve domovní zvonek.

„Kdo je tam?“ ozve se z interkomu.

„No já,“ odpovídá mladík na schodech. Vypadá trochu zmateně. „Sem Macx. Přišel sem sem za -“ má to jméno na jazyku - „někym.“

„Pojďte dál.“ Zabzučí elektromagnet. Muž otevírá dveře, které se za ním zavřou. Jeho podkované boty zvoní na tvrdé kamenné podlaze a ve studeném vzduchu se vznáší lehký pach nespáleného kerosinu.

„Sem Macx,“ opakuje nejistě, „nebo sem teda aspoň na chvílku byl, ale bolela mě z toho hlava. Ted' už sem zase já, ale chci bejt někdo jinej... můžete mi pomoc?“

Ještě později. Kočka sedí na okenním parapetu a sleduje interiér potměšlé místnosti ze skrytu za záclonami. Místnost je temná pro lidský zrak, ale jasná pro kočičí. Měsíční světlo tiše stéká po stěnách a nábytku, zmačkaném ložním prádle, po dvojici ležících nahých lidí propletených do sebe uprostřed postele.

Oběma lidem je něco málo přes třicet - její nakrátko ostříhané vlasy začínají šednout, je v nich možné rozeznat prorůstající stříbrné pramínky, jeho hnědá kštice však ještě žádné známky stárnutí neprojevuje. Pro kočku, která má k dispozici řadu nepřirozených smyslů, vystupuje z její hlavy v mikrovlnném spektru slabá záře polarizovaných emisí rozprostřených v širokém spektru kanálů. Muže podobná aura neobklopuje - je nepřirozeně přirozený v této době a v tomhle věku, i když - kupodivu - má nasazené sluneční brýle i v noci a jejich obroučky září obdobně. Neviditelná mlha záření spojuje oba lidi s částmi oblečení poházenými po celé místnosti - oděvy, jejichž obezřetnost nikdy neumdlévá, odrážejí se k jejich kufrům a příručním zavazadlům a (i když si toho ani nepovšimne) ke kočičímu ohonu, který je ve skutečnosti velmi účinnou anténou.

Ti dva lidé se před chvilkou milovali - dělají to méně často než prvních několik let spolu, ale s větší vytrvalostí a s většími zkušenostmi - z pelestí stále ještě visí pásy nechutně růžové vázací pásky značky Mňau Mňau a na nočním stolku zvolna chladne hrudka plastu s programovatelnou pamětí. Rozvalený muž se hlavou a hrudníkem opírá o ženino levé podpaží. Když kočka přepne obraz na infračervený, vidí, že žena celá září, kapiláry na krku a na hrudi má roztažené, aby zvýšila průtok krve.

„Nějak stárnu,“ povzdychne si muž: „Začínám zpomalovat.“

„Ne, kde na tom záleží,“ odpoví žena a lehce mu stiskne pravou hýždí.

„Ne, vím to jistě,“ oponuje on. „Kousky mého já, které ještě přetrvávají v téhle staré hlavě - kolik typů procesorů znáš, které se stále ještě používají i přes třicet let po tom, co se narodily?“

„Už zase přemýšlíš o implantátech,“ konstatuje ona opatrně. Kočka si pamatuje, že tohle téma je choulostivé. Implantáty připojené k nervovým zakončením zpočátku pomáhaly slepým vracet zrak a němým řeč, postupně se ale přeměnily na nezbytné příslušenství lidí *současnosti*. Tenhle muž ale váhá. „Není to tak nebezpečné jako kdysi. Když to pokazí, pomůžou katalyzátory obnovy nervových buněk a levné náhradní kmenové buňky. Věřím, že některý ze tvých sponzorů by se postaral o uhrazení jakýchkoli nákladů s tím spojených.“

„Pst. Musím na to pořád myslet.“ Na chvíli se odmlčí. „Včera jsem to nebyl já. Byl jsem někdo jiný. Někdo příliš pomalý na to, aby dokázal držet krok. To vrhá na všechno úplně jiné světlo. Báł jsem se, že ztratím svou biologickou pružnost, že se stanu vězněm překonané výpočetní kapacity mozku, zatímco všechno kolem jde dál - kolik ze mě ale v současnosti žije mimo můj mozek?“ Jedno z jeho externích vláken vytváří animovaný piktogram a posílá ho jejímu vnitřnímu zraku - usměje se nad jeho obskurním humorem. „Navykání na nové rozhraní ale dá pořádně zabrat.“

„Ty to zvládneš,“ prorokuje mu. „Kdyby něco, můžeš diskrétně získat recept na novotropin-B.“ Je to agent schopný navázat se přirozeně na nervové receptory, vyvinutý pro gerontologická oddělení, který stimuluje zájem o nové. V kombinaci s MDMA se přidává do pouličního koktejlu, kterému se říká supersenzor. „To by mělo udržet tvůj zájem dost dlouho na to, aby sis stihl zvyknout.“

„Co to bude za život, když já nedokážu držet krok s postupujícími změnami?“ ptá se žalostně stropu.

Kočka začne rozčileně švihát ocasem.

„Ty jsi můj štít proti futurologickým bouřím,“ říká mu žertem a přesune ruku na jeho pohlaví. Většina jejích současných aktivit je především biologická, všímá si kočka - podle občasných stahování dat používá většinu své mozkové kapacity na ETItalk@home, jeden z distribuovaných krekovacích nástrojů, který se pokouší dekódovat mimozemskou gramatiku ze zprávy, o které si Manfred myslí, že je žádostí o občanství.

Kočka podlehne naléhání, které si nedokáže vysvětlit, a vysílá k nejbližšímu směrovači průzkumníka. Kyberzvíře má Manfredovy klíče; on je podepisuje implicitně, což není rozumné - vždyť si s jeho kočkou přece hrála jeho bývalá manželka. Kočka se protuneluje temnotou a sama se plíží sítí...

„Jen pomysli na lidi, kteří se nedokážou přizpůsobit,“ promluví on po chvíli. Jeho hlas zní nezvykle ustaraně.

„Radši nemyslet.“ Ona se zachvěje. „Je ti třicet. Zpomaluješ. A co ti mladí? Dokážou oni držet krok?“

„Mám dceru. Teď je jí nějakých sto šedesát milionů vteřin. Jestli mi Pamela dovolí poslat jí zprávu, můžu ti to zjistit...“

„Nedělej to, Manfrede. Prosím.“

Odkudsi z dálky slyší kočka zvuk humřích myslí zpívajících v prázdnotě, vzdálený tok dat, proudících z jejich domova na kometě, letící tiše pásem asteroidů, na cestě k mrazivému setkání za oběžnou dráhou Neptuna. Humrové zpívají o odcizení a zastaralosti, o inteligenci příliš pomalé a příliš nepatrné, aby dokázala držet krok s pochybným postupem změn, který útočí písečnou bouří na lidský svět, dokud všechny výčnělky, za které se lidé snaží zachytávat, nebudou rozrušené a křehké.

Za humry kočka nachází anonymní server věčnosti - distribuované úložiště souborů, nesmazatelné, plné tajemství a lží, které si nikdo nedovolí popírat. Chvástání, hudba, stažené kopie nejnovějších Bollywoodských hitů - kočka je všechny obezřetně obchází a hledá poslední přírůstek. Vezme si ho - jediným příznakem, kterého si kterýkoli člověk všiml, je chvilkové přerušení v Manfredových zrcadlovkách - a odvěče si svou kořist domů, vysaje ji a porovná ji s datovým vzorkem, který právě analyzuje Anettin exokortex.

„Promiň, má lásko. Prostě jen občas cítím -“ povzdechne si. „Stárnutí je proces zavírající za člověkem příležitosti. Už zkrátka nejsem dostatečně mladý - ztratil jsem dynamický optimismus.“

Datový vzorek na pirátském serveru se liší od toho, který zpracovává Anettin implantát.

„Zase ho získáš zpátky,“ ujišťuje ho ona tiše a hladí ho po boku. „Stále ještě jsi smutný z toho, že tě okradli. I to brzy přejde. Uvidíš.“

„Jo.“ Konečně se uvolňuje, jak se propadá do reflexní sebedůvěry vlastní vůle. „Já se s tím určitě nějak vyrovnám. Nebo to udělá někdo, kdo si vzpomene, že kdysi byl mnou...“

Ve tmě Aineko odhaluje zuby v tichém šklebu. Za jejíma kočičíma očima běží spletenec procesů na abstraktním virtuálním stroji, který se jí právě ptá na něco, co nejde dekodovat do žádné lidské gramatiky. *Dívejte se a čekejte*, odpovídá mimozemskému turistovi. *Jim to časem určitě dojde.*

přeložil Jiří T. Pelech